

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: S. Š., narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2020, č. j. KUUK/079165/2020/Chyt,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2020, č. j. KUUK/079165/2020/Chyt, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) ze dne 4. 3. 2020, č. j. MDC/27646/2020. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 8. 1. 2020 v 10:28 hodin v obci Ludvíkovice na silnici č. 25854 ve směru jízdy na Děčín (měřicí zařízení umístěno v blízkosti domu č. p. 108) jako řidič motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky X, v rozporu s § 18 odst. 4 téhož zákona překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 37 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost 90 km/h, tj. 87 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení. Za spáchání tohoto přestupku uložil magistrát žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu 2 500 Kč a dále mu podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) stanovil povinnost nahradit náklady správního řízení 1 000 Kč. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v řízení došlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, neboť ve věci rychloměr provedl tři kontrolní měření rychlosti vozidla v rámci jednoho identického měření, přičemž rychloměr zobrazil pokaždé jiný výsledek naměřené rychlosti (v prvním případě 90 km/h, v druhém 89 km/h, ve třetím 88 km/h). Správní orgán podle názoru žalobce pochybil, neboť tento důkaz řádně nehodnotil, když mu kladl za vinu nejvyšší z naměřených údajů. Ze stejného čísla snímku („rec. 000988“) žalobce dovodil, že se jednalo o jediné měření, které sestávalo ze tří kontrolních výsledků. Upozornil na podobnost s měřením hladiny alkoholu dechovým analyzátozem, kde Nejvyšší správní soud judikoval, že podle zásady *in dubio pro reo* je potřeba přihlídnout k nejnižší naměřené hodnotě. Žalobce dále uvedl, že se správní orgán nezabýval tím, zda má být odchylka 3 km/h odečítána od nejvyšší, či nejnižší naměřené hodnoty. S odkazem na paralelu k měření alkoholu v dechu má podle žalobce jít o hodnotu nejnižší.
3. Hodnocení důkazů ve správním řízení žalobce pokládal za chybné, neboť správní orgán se nevypořádal s rozpory ve svědeckých výpovědích a s rozporem tvrzení svědka s podklady pro rozhodnutí, což vyvolává pochybnosti o identičnosti měřeného vozidla. Výstup z rychloměru podle názoru žalobce neumožňuje identifikovat měřené vozidlo, neboť ve spisu je založena toliko černobílá fotografie, neumožňující rozeznat barvu měřeného vozidla, a registrační značka vozu není čitelná. Žalobce upozornil na výpověď svědka nstržm. K., který uvedl, že změřeno bylo vozidlo VW Transporter červené barvy; žalobce však řídil vozidlo VW Caravelle. Žalobce podotkl, že policisté jeho vozidlo změřili na vzdálenost 200 m a místo toho, aby je zastavili na místě, za ním nějakou dobu jeli a zastavili je na úplně jiném místě, což je nestandardní postup. Upozornil na to, že správní orgán neopatřil barevné originály výstupu z rychloměru, které by umožnily alespoň rozeznat barvu vozidla, za situace, kdy není čitelná registrační značka a podle svědka byl zastaven jiný druh vozidla. Podle žalobce je tedy možné, že bylo změřeno jiné vozidlo, než které bylo později zastaveno. Správní orgány podle jeho názoru pochybily, když se s touto možností nijak nevypořádaly, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
4. Správní orgán podle žalobce neprovedl zákonnou úvahu o sankci, když nijak nehodnotil povahu ani závažnost spáchaného přestupku, neodůvodnil, z čeho dovodil, že dané konkrétní jednání je oproti „průměrnému“ jednání vykazujícím znaky téže skutkové podstaty „závažné“. Rozhodnutí o sankci proto žalobce označil za nepřezkoumatelné. Konstatoval, že správní orgán vůbec nehodnotil význam a rozsah následků přestupku,

ačkoli toto hodnocení by vyznělo v žalobcův prospěch, neboť následek přestupku nebyl žádný, nebylo zjištěno přímé ohrožení kohokoli, nedošlo ke škodě na zdraví, majetku, dopravní nehodě či nebezpečné situaci. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 56/2019 a 5 As 182/2016, ze kterých vyplývá povinnost správního orgánu zohlednit při ukládání sankce všechna kritéria a alespoň stručně zdůvodnit, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného. Této povinnosti správní orgán podle žalobce nedostál, neboť zákonná kritéria pouze vyjmenoval, aniž by alespoň stručně odůvodnil povahu a závažnost přestupku a význam a rozsah jeho následků. Žalobce dodal, že mu není zřejmé, jak mohl správní orgán provést řádnou úvahu o tom, zda je namístě mimořádně snížit výměru pokuty [§ 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky], když nezhodnotil okolnosti případu; ani sám žalobce za dané situace nemohl tvrdit, že bylo namístě mimořádně snížit výměru pokuty, neboť tyto okolnosti nebyly vyjasněny.

5. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že se v daném případě jednalo o jedno měření, nikoli tři, jak tvrdí žalobce. Z tohoto měření byly vyhotoveny celkem tři snímky, které jsou v časové souvislosti a je z nich zřejmé, že žalobcovo vozidlo postupně snižovalo svou rychlost. Žalovaný uvedl, že žalobci je z tohoto důvodu kladeno za vinu nejvyšší porušení rychlosti jako nejzávažnější. Žalovaný připustil, že z uvedených snímků sice není zcela zřetelně čitelná celá registrační značka vozidla, nicméně z jednoho snímku je patrné číslo X z registrační značky a vozidlo bylo následně zastaveno hlídkou Policie České republiky, aniž by je policisté ztratili z dohledu. Žalovaný zdůraznil, že řešení zastavování vozidel a taktika policistů při plnění jejich úkolů není v jeho kompetenci, tudíž se k tomu nebude vyjadřovat. K rozporům ve výpovědi svědka ohledně identity vozidla žalovaný poukázal na to, že oba uváděné typy vozidel se liší pouze vnitřním uspořádáním a výbavou, přičemž jejich karoserie je totožná. Poznamenal, že na žalobcově vozidle není specifikace modelu zřejmá, a dodal, že v další části své výpovědi uvedl svědek takové skutečnosti, že není pochyb o tom, že změřené a zastavené vozidlo bylo totožné a jeho řidičem byl právě žalobce. Žalovaný podotkl, že magistrát stanovil pokutu v nejnižší možné výši 2 500 Kč, a připomněl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek a žalovaný odůvodnění pokuty ze strany magistrátu doplnil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 13. 1. 2020 obdržel magistrát oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, o předmětném dopravním přestupku žalobce, jehož přílohou byly úřední záznam o přestupku, výstup z rychloměru LaserCam 4, ověřovací list k dotčenému rychloměru, seznam policistů proškolených k manipulaci s daným rychloměrem a evidenční karta řidiče – žalobce. Magistrát rozhodl o přestupku příkazem ze dne 17. 1. 2020, proti němuž žalobce podal včasný odpor. Dne 4. 3. 2020 se konalo ústní jednání, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, ačkoli byli řádně předvoláni. Dne 4. 3. 2020 vydal magistrát rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, které po výzvě nedoplnil. O tomto odvolání žalovaný dne 20. 5. 2020 rozhodl napadeným rozhodnutím.
11. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány nevypořádaly s možností, že bylo změřeno jiné vozidlo, než které bylo později zastaveno, a dále v tom, že nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria při ukládání sankce, zejména povaha a závažnost spáchaného přestupku. Soud podrobně prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že namítanou nepřezkoumatelností netrpí.
12. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Soud nepřehlédl, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které k výzvě magistrátu nedoplnil. Žalobce tedy žalovanému nepředestřel své konkrétní výhrady proti rozhodnutí magistrátu, a proto nyní žalovanému nemůže vytýkat, že se jeho neuplatněnými námitkami nezabýval, když žalovanému nepřísluší domýšlet si argumentaci, kterou mu účastník řízení (žalobce) nesdělil. Soud dodává, že správní orgány neměly povinnost se vypořádat s možností, že bylo změřeno jiné vozidlo, než které bylo později zastaveno, když jimi zjištěný skutkový stav a navazující argumentace tuto možnost vylučují.
13. Pokud jde o kritéria pro ukládání sankce, soud připomíná, že podle § 37 písm. a) až c) a f) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména*
 - a) k povaze a závažnosti přestupku,*
 - b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

- c) *k přítěžujícím a polehčujícím okolnostem,*
f) *u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku ...“*
14. Z § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že „*[p]ovaha a závažnost přestupku je dána zejména*
a) *významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,*
b) *významem a rozsahem následku přestupku,*
c) *způsobem spáchání přestupku,*
d) *okolnostmi spáchání přestupku,*
e) *u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pobutkou,*
f) *délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,*
g) *počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.“*
15. Podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu platí, že „*[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla*
2. *překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více,*
3. *překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.“*
16. Z § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu plyne, že „*[z]a přestupek se uloží pokuta*
d) *od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2,*
f) *od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.“*
17. K námitce, že správní orgány nezohlednily zákonná kritéria pro uložení sankce, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, podle kterého platí, že „*[ř]ádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. ... Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přítěžující a polehčující.“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, vyplývá, že „*[a]lespoň základní úvahu ohledně výše pokuty měly učinit rozhodující správní orgány.“**
18. Na uvedené závěry navázal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, v němž konstatoval, že „*[v] rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s výší sankce spojuje ..., přičemž nepostačuje toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného.“* V rozsudku ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „*[ú]čelem § 37, resp. § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

a řízení o nich, je mimo jiné dát správním orgánům demonstrativní kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Trestání za běžné přestupky typu překročení nejvyšší dovolené rychlosti má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků kladených na správní orgány při odůvodňování výše uložené sankce, např. požadavkem na zohlednění technického stavu vozidla či pozemní komunikace.“ S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje.

19. V projednávané věci odůvodnil magistrát uloženou pokutu na straně 6 svého rozhodnutí následovně: „Při určení druhu správního trestu a jeho výměry správní orgán přihlédl k § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, zejména k povaze a závažnosti přestupku, přičemž hodnotil porušení nebo ohrožení významu zákonem chráněného zájmu, význam a rozsah následku přestupku, způsob a okolnosti jeho spáchání, druh a míru zavinění; přitěžující a polehčující okolnosti (jsou-li takové); osobní poměry obviněného a to, zda byl pro totéž protiprávní jednání potrestán v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku (pokud mu jsou takové skutečnosti a okolnosti známy). Správní orgán uzavřel, že přestupek je hodnocen jako závažné porušení povinností řidiče. Přihlédl rovněž k osobě pachatele a jeho chování v provozu na pozemních komunikacích konfrontoval se záznamy provedenými v evidenční kartě řidiče, kde bylo zjištěno, že obviněný nebyl v uplynulých dvanácti měsících trestán za přestupky související s řízením motorového vozidla. Správní orgán neshledal, že by měl přihlížet k přitěžujícím okolnostem upraveným v § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky či k polehčujícím okolnostem upraveným v § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky. Proto mu byl uložen podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. správní trest pokuty při samé spodní hranici jeho zákonem stanoveného rozpětí [pozn.: za přestupek lze uložit správní trest pokuty v rozmezí 2 500 Kč až 5 000 Kč]. Správní orgán má za to, že takto uložený správní trest by vzhledem ke své výši a rozsahu měl obviněného zasáhnout tak, aby jeho dosah pocítil způsobem, že si uvědomí nepřipustnost svého protiprávního jednání a že se takového jednání do budoucna vyvaruje. Od uložení správního trestu nelze v rozhodnutí o přestupku upustit (§ 125c odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb.).“ Žalovaný pak při absenci jakýchkoli konkrétních odvolacích námitek výslovně výši pokuty neřešil, nicméně poukázal na to, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá častou příčinou vážných dopravních nehod s těžkými následky, přičemž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v zastavěné části obce o 37 km/h, což lze řadit mezi rizikové faktory, které zásadním způsobem ohrožují bezpečnost silničního provozu.
20. Soud připomíná, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat na odvolání, přičemž není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Ve své judikatuře se tímto se zabýval i Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 186/2015-31, uvedl: „Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je pak třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ... č. j. 6 As 161/2013-25).“ S tímto právním názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím magistrátu vyplývá, že správní orgány při určování výše pokuty vzaly v potaz všechny relevantní skutečnosti a učinily alespoň základní úvahu o výši pokuty.

21. Podle názoru soudu se k povaze a závažnosti přestupku dostatečně vyjádřil žalovaný, který poukázal na to, že žalobce zásadně ohrozil bezpečnost silničního provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v zastavěné části obce o 37 km/h a překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá častou příčinou vážných dopravních nehod s těžkými následky. Tím žalovaný doplnil chybějící úvahu magistrátu, a proto soud nepřisvědčil argumentu žalobce, že správní orgán nehodnotil povahu ani závažnost spáchaného přestupku. Z obou rozhodnutí pak jasně plyne, že žalobcovo protiprávní jednání nemělo žádné následky a bylo spácháno z nedbalosti, tudíž z hlediska povahy a závažnosti přestupku považuje soud za zásadní právě citovaný argument žalovaného o zásadním ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Závažnost žalobcova jednání je podle názoru soudu dostatečně odůvodněna tím, že nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h překročil o celých 37 km/h, a to navíc v zastavěné části obce.
22. Směrem k žalobci soud zároveň podotýká, že podrobnějšího odůvodnění výše sankce mohl dosáhnout tak, že by své žalobní námitky vtělil již do svého odvolání. Na to však žalobce rezignoval a nereagoval ani na výzvu k doplnění odvolání, čímž žalovanému nepředestřel své výhrady a neumožnil mu, aby se s nimi vypořádal. Žalobce by si současně měl uvědomit, že mu byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozmezí, byť chyběly pouhé 3 km/h k tomu, aby se dopustil přísněji postižitelného přestupku s výší sankce od 5 000 Kč do 10 000 Kč. V tom spatřuje zdejší soud podstatný rozdíl oproti žalobcem zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 182/2016-30, kde byla zcela nedostatečně odůvodněna pokuta stanovená uprostřed zákonného rozmezí a kde krajský soud chybějící úvahu správních orgánů doplňoval. Taková situace v projednávané věci nenastala. Ačkoli by si soud dovedl představit podrobněji a pečlivěji zpracované úvahy o výši pokuty, uvedené odůvodnění vyhovuje standardu přezkoumatelnosti, neboť z něj jsou zřejmé konkrétní okolnosti případu, k nimž bylo přihlédnuto.
23. Za situace, kdy se jednalo o rutinní přestupek na úseku bezpečnosti silničního provozu, a při pasivitě žalobce v odvolacím řízení není podle názoru soudu namístě napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí, když podstatná zjištění a z nich vycházející úvahy jsou v napadeném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím magistrátu popsány dostatečně. Zároveň je třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
24. K samotné výši pokuty soud dodává, že hodnocení významu a rozsahu následků přestupku skutečně vyznívá v žalobcův prospěch, neboť následek přestupku nebyl žádný, nebylo zjištěno přímé ohrožení kohokoli, nedošlo ke škodě na zdraví, majetku, dopravní nehodě či nebezpečné situaci, nicméně pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí, což znamená, že příslušné ustanovení zákona o silničním provozu již nedávalo prostor k tomu, aby mohly být zmíněné skutečnosti dále zohledněny v žalobcův prospěch. Odkazuje-li žalobce na možnost mimořádného snížení výměry pokuty, soud zdůrazňuje, že s ohledem na to, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 37 km/h a navíc v zastavěném území obce, rozhodně nebyly splněny podmínky pro užití tohoto zcela výjimečného institutu. Podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky totiž platí, že *„[p]okutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak*

lze jeho nápravy dosáhnout.“ V projednávané věci naměřená rychlost jízdy nepochybně byla onou okolností případu, která bránila mimořádnému snížení výměry pokuty. Magistrát navíc aplikaci daného ustanovení implicitně vyloučil, když vyslovil, že „... uložený správní trest by vzhledem ke své výši a rozsahu měl obviněného zasáhnout tak, aby jeho dosah pocítil způsobem, že si uvědomí nepřipustnost svého protiprávního jednání a že se takového jednání do budoucna vyvaruje.“ Tento závěr žalobce ve správním řízení nerozporoval, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Soud tedy uzavírá, že správní orgány provedly zákonnou úvahu o výši sankce; tato žalobní námitka proto není důvodná.

25. Dále se soud zabýval námitkou žalobce upozorňující na údajné porušení zásady *in dubio pro reo* spočívající v tom, že ve správním řízení bylo podle žalobce chybně přihlédnuto k nejvyšší naměřené rychlosti, nikoli k nejnižší. Soud především zdůrazňuje, že žalobce ve své argumentaci účelově dezinterpretuje výstup z rychloměru, když nepravdivě tvrdí, že bylo provedeno jediné měření se třemi různými výsledky. Soud podotýká, že žalobcem uváděný údaj „Rec: 000988“ nepředstavuje číslo snímku (nebo číslo měření), nýbrž identifikační číslo záznamu o přestupku, které je proto pochopitelně u všech snímků stejné, neboť se stále jedná o jeden žalobcem spáchaný přestupek. Z jednotlivých snímků pak vyplývá, že snímek č. 00055229 (rychlost 90 km/h) zachycuje měření v čase 10:28:28 hodin při vzdálenosti měřeného vozidla od měřicího zařízení 167,7 metru, snímek č. 00055230 (rychlost 89 km/h) zachycuje měření v čase 10:28:28 hodin při vzdálenosti měřeného vozidla od měřicího zařízení 145,9 metru a snímek č. 00055232 (rychlost 88 km/h) zachycuje měření v čase 10:28:29 hodin při vzdálenosti měřeného vozidla od měřicího zařízení 123,3 metru. Podle názoru soudu je tedy zcela zjevné, že se nejedná o jedno měření, jak účelově tvrdí žalobce, nýbrž o tři po sobě jdoucí měření rychlosti vozidla, které se postupně přibližovalo k měřicímu zařízení. Za situace, kdy neexistují žalobcem naznačované pochybnosti, je jeho argumentace zásadou *in dubio pro reo* naprosto irelevantní, stejně jako jeho odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se měření hladiny alkoholu dechovým analyzátozem (navíc se jedná o dvě zcela odlišná měření se zcela odlišnými parametry a účelem). Z uvedených důvodů zároveň nebylo třeba, aby se správní orgány zabývaly tím, zda má být odchylka 3 km/h odečítána od nejvyšší, či nejnižší naměřené hodnoty.
26. Soud k tomu doplňuje, že měření bylo provedeno pomocí rychloměru s platným ověřovacím listem policistou proškoleným k jeho obsluze a na výstupu z rychloměru byla částečně čitelná fotografie registrační značky vozidla žalobce, datum a čas měření, místo měření a naměřená rychlost. Soud proto nepřisvědčil žalobcovu názoru o existenci pochybností o měření rychlosti a naopak shledal, že správní orgány si opatřily dostatek podkladů, z nichž jednoznačně plyne, že měření bylo provedeno řádně a naměřená hodnota rychlosti je správná (srov. oznámení přestupku, ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku ze dne 8. 1. 2020 obsahující výstup z rychloměru včetně fotografií, potvrzení o proškolení obsluhy měřicího zařízení). Další dokazování nebylo podle názoru soudu třeba, neboť skutkový stav byl zjištěn zcela dostatečně a v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Lze tedy shrnout, že vozidlu řízenému žalobcem byla prokazatelně naměřena rychlost 90 km/h (resp. 87 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení), a proto byl zcela oprávněně postižen právě za toto překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Podle názoru soudu neexistuje žádný důvod, proč by měly správní orgány vycházet z nižších hodnot naměřené rychlosti. Na okraj soud poznamenává, že všechna tři měření shodně prokazují, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním

provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h a o méně než 40 km/h. To podle názoru soudu jen dokresluje účelovost předmětné námitky.

27. Následně se soud zabýval námitkou žalobce nesprávného hodnocení důkazů a tím, že magistrát podle žalobce spolehlivě nezjistil, že změřené vozidlo bylo skutečně jeho vozidlem. Žalobce se odvolával na ústní jednání a výpověď svědka nstržm. B. K., který tvrdil, že viděl vozidlo odlišné tovární značky, než které řídil žalobce. Podle názoru soudu se však žalobci žádným tvrzením nepodařilo relevantně zpochybnit správními orgány zjištěný skutkový stav.
28. V této souvislosti soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, ze kterého vyplývá, že klíčovým důkazem v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je výstup z rychloměru, nikoli svědectví policistů. Soud dále upozorňuje na to, že žalobce v řízení před magistrátem ani v odvolacím řízení nezpochybňoval, že změřené vozidlo bylo jeho. K ústnímu jednání v řízení před magistrátem se žalobce nedostavil a podané blanketní odvolání ani přes výzvu nedoplnil. Jelikož byl žalobce v průběhu správního řízení pasivní, nemůže až v řízení o žalobě vyčítat správním orgánům, že se nezabývaly námitkami, které jim nepředestřel k přezkoumání. Jiná situace by nastala, jestliže by žalobce výše uvedené námitky uplatnil v průběhu správního řízení, neboť tehdy by se s jeho námitkami správní orgány musely vypořádat. Správní orgány však nemají povinnost za žalobce domýšlet možné námitky, které by mohl uplatnit, a v odůvodnění rozhodnutí se s těmito hypotetickými námitkami účastníka řízení vypořádat. Taková povinnost by vedla k absurdním závěrům a nepřiměřeným požadavkům na rozsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.
29. Žalobcův názor, že výstup z rychloměru neumožňuje identifikovat měřené vozidlo, soud nesdílí. Na fotografiích, které jsou výstupem z rychloměru, je zcela zřetelné, že měřeno bylo vozidlo VW, podle vzhledu užitkové vozidlo typu „dodávka“, s registrační značkou končící čtyřčíslicí X. Vozidlo žalobce má registrační značku X a jedná se o užitkové vozidlo VW typu „dodávka“. Soud proto nemá pochybnosti o tom, že se jedná o totožné vozidlo, tj. že bylo zastaveno totéž vozidlo, jehož rychlost byla změřena. Tento závěr potvrzují i svědecké výpovědi obou zasahujících policistů B. K. a L. H., kteří dne 4. 3. 2020 shodně vypověděli, že nemohlo dojít k záměně vozidla. L. H. navíc konstatoval, že vozidlo měli od změření rychlosti po zastavení stále v dohledu. Mezi výpověďmi těchto svědků soud žádný rozpor neshledal, svědek K. pouze nad rámec výpovědi svědka H. uvedl, že šlo o vozidlo Transporter, což ovšem nezakládá rozpor.
30. K tvrzení žalobce, že v řízení nebyly opatřeny barevné signály výstupu z rychloměru, které by umožnily seznat barvu vozidla, soud uvádí, že výstup z rychloměru byl sám o sobě natolik průkazný, že barva vozidla v daném případě nebyla rozhodující. K výpovědi svědka B. K., který hovořil o vozidlu VW Transporter, soud poznamenává, že se jedná o dílčí nepřesnost, která nic nemění na tom, že k záměně vozidla ze shora uvedených důvodů dojít nemohlo. Pokud totiž měli policisté vozidlo stále na dohled a žalobcovo vozidlo i změřené vozidlo jsou užitkové vozy VW typu „dodávka“, žalobcovo vozidlo vyfocené po zastavení policisty se vzhledem shoduje s vozidlem zachyceným na výstupu z rychloměru a registrační značka v obou případech shodně končí čtyřčíslicí X, je záměna vozidla prakticky vyloučena. Soud zároveň nepřehlédl logické vysvětlení ze strany žalovaného, že oba uváděné typy vozidel (VW Transporter a VW Caravelle) se liší pouze vnitřním uspořádáním a výbavou, přičemž jejich karoserie je totožná.

31. Námitku možné záměny vozidla proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a navíc jako účelovou snahu žalobce vyvinít se z přestupku, jehož se zcela evidentně dopustil. Na okraj soud poznamenává, že nespatřuje nic nestandardního na tom, že policisté vozidlo nezastavili v místě měření, nějakou dobu za ním jeli a zastavili je na jiném místě. I tento argument je proto podle názoru soudu ryze účelový.
32. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. června 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce